

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X

ANUL 27, NR. 680, APRILIE 2024

Editorial

Un pios omagiu

În existența sa, de aproape trei decenii, ziarul „Drum” (serie nouă), apărut sub auspiciile Casei Municipale de Cultură din Roșiori de Vede, a adunat în jurul său pe aproape toți oamenii de creație ai orașului, ai județului, și nu numai. Aceștia au găsit aici înțelegerea și deschiderea unor redactori-șefi, ei înșiși spirite luminate, scriitorii recunoscuți, jurnaliști redutabili.

O astfel de personalitate culturală a fost Liviu Comșia. Jurnalist (absolvent al Facultății de Jurnalism, Universitatea București), prozator, critic și istoric literar, eseist, om de o aleasă noblete sufletească, purtat de pașii destinului dinspre Brașovul natal spre Roșiori de Vede, Domnia Sa a condus ziarul „Drum” din 2004 până în 2019, demonstrând profesionalism, ducând mai departe valorile tradiționale și spiritul acestei zone geografice, căreia i s-a dedicat și pe care a iubit-o. În toți acești ani, cât a fost la conducerea ziarului, Liviu Comșia și-a păstrat vechii colaboratori, dar a primit cu bucurie și pe alții noi, împreună schimbând în bine soarta publicației și conferindu-i personalitate. Nu trebuie uitat un lucru esențial și anume că dânsul a fost inițiatorul *Colecției literare „Drum”*, în cadrul căreia au apărut, până în prezent, peste patruzeci de cărți cu profil cultural, sprijinite financiar de Consiliul Local al Primăriei municipiului nostru.

În calitate de critic literar, Liviu Comșia a scris cronici literare despre multe din aparițiile editoriale ale scriitorilor teleormăneni și nu numai, pe care le-a adunat în volumele: *Scriitori roșiori* (2008), *Popasuri la Canossa* (2013), *Insomnii la Poarta Raiului* (2014), *Povara verbului* (2017), cărți în care abordează un discurs critic clar, plăcut, temperat.

Ca prozator, Liviu Comșia a semnat cinci romane: *Invinsii* (1994), *Frica* (2009), *Viața după Matei* (2011), *Iustina* (2012), *356 de zile sau întâlnirile și revelațiile Mariei Magdalena* (2014) și un volum de proză scurtă, *Deruta* (2010).

Neobositul om de cultură, un adevărat „aristocrat al spiritului”, cum îl numește Cristian Gabriel Moraru în lucrarea sa *Istoria literaturii roșiorene contemporane*, vol. II (Ed. Aius, Craiova, 2021), a scris prefața la numeroase cărți ale scriitorilor teleormăneni, dar și din alte părți ale țării, a îngrijit edițiile unor autori roșiori, trecuți în lumea dreptilor: Cristina Predescu, Ilie Hristea, Florin Săvoiu...

Nu avem în acest editorial spațiul necesar pentru a evoca personalitatea plurivalentă a domnului Liviu Comșia, plecat dintre noi la mijlocul acestei luni (aprilie, 2024), dar aș dori ca aceste câteva cuvinte să constituie un pios omagiu adus de mine omului și creatorului de frumos artistic, care ne întâmpina cu zâmbetul pe buze când intram în redacția ziarului „Drum”, un ziar ce nu s-a pierdut în anonimatul provincial, tocmai datorită efortului unor oameni speciali, care au vegheat la bunul lui mers.

Drum lin în lumină, spre Lumea Îngerilor, Domnul Comșia!

Domnița NEAGA

RĂMAS BUN, DOMNULE LIVIU COMȘIA!

„Și se duc pe rând pe rând, zarea lumii-ntunecând”... se duc oamenii, oameni frumoși, onești, integri, oameni care au sfințit locul, care au format oameni, care au luminat minți și suflete, care și-au făcut datoria de om la modul cel mai bun posibil. Se duc și nu se mai întorc. Se duc într-o lume care îi așteaptă pentru că este nevoie de ei și acolo. Se duc și lasă în urma lor o amintire ce străbate timpul și spațiul, inima și sufletul celor care i-au cunoscut.

Luni, 15 aprilie 2024, **Liviu Comșia** a plecat pe drumul fără întoarcere. Prin plecarea acestuia, cultura roșioreană și națională suferă o mare pierdere. Datorită activității depuse în domeniul gazetăresc și literar, prozatorului, eseistul și criticul literar Liviu Comșia a dobândit un impresionant tablou bibliografic, astfel: s-a născut la 31 ianuarie 1952, Comana de Jos, județul Brașov, având încă doi frați, Dorin (1954-2001) și Adrian (1956-2019), iar copilăria și-o petrece în satul natal, unde urmează și cursurile școlii primare. Pentru ciclul gimnazial merge la Brașov între 1963-1967, iar între 1967-1971, urmează cursurile Liceului Teoretic nr. 4 din Brașov (actualul Liceu de Informatică „Grigore Moisil”) profil uman. Între anii 1971-1974, lucrează ca

lăcătuș mecanic la Uzina 2. Din 1974 până în 1976, își satisface stagiul militar, iar din 1976 până în 1977, lucrează din nou la Uzina 2, fiind controlor CTC.

Redacția ziarului DRUM

Continuare în pagina 8

Comemorarea Eroilor Aviatori

Roșiorii de Vede se află pe harta aviației din anul 1921, atunci când, pe aici, a fost trasat drumul Companiei Româno - Franceze de Navigație Aeriană. De-a lungul anilor, la Roșiori de Vede, a

fost organizat un aerodrom și a funcționat un aeroport, folosit de liniile aeriene, dar și o bază militară. În anii războiului, pe aceste locuri și-a avut sediul GRUPUL 1 VÂNĂTOARE, în memoria căruia roșiorienii au durat un ansamblu monumental, un simbol al recunoștinței menit să păstreze vie amintirea celor care și-au dat viața în luptele aeriene pentru apărarea gliei strămoșești.

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ

Continuare în pagina 8

„Pe Tine Te lăudăm”

Acum, în postul Paștelui, în această perioadă cu o puternică încărcătură emoțională, când sufletul fiecăruia dintre noi are nevoie de liniște și mângâiere, când se înalță rugăciuni către cer, în data de 16 aprilie, în incinta Casei de Cultură, s-a desfășurat cea de a treia ediție a Concursului de muzică religioasă „Pe Tine Te lăudăm”, concurs ce le este adresat elevilor din școlile și liceele roșiorene.

Și în acest an, concurenții pregătiți de preoți profesori de religie și profesori de muzică s-au prezentat la cel mai înalt nivel. În fața unui public numeros, cu invitați de seamă, ne-au onorat cu prezența primarul municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, Preasfinția Sa Galaction Stângă, Episcopul Alexandriei și Teleormanului și membrii juriului, care în acest an a fost format din: preot Loredan Stan – inspector eparhial în cadrul Episcopiei

Alexandriei și Teleormanului, preot Mircea Ionescu – protopop al Protoieriei Roșiori de Vede și Ion Stîngă, referent în cadrul Casei de Cultură.

Juriul a evaluat, a notat și a desemnat câștigătorii acestui concurs, apreciind pricesnele interpretate, acuratețea vocilor celor șapte soliști și ale celor șapte grupuri vocale care au intrat în concurs luptându-se pentru premiile și diplomele oferite de Primăria Municipiului Roșiori de Vede, precum și pentru darurile oferite din partea Episcopiei și a Protoieriei, parteneri care ne sunt permanent aproape și cărora le mulțumim!

Elvira STÂNGĂ
Foto: Aura BĂRBUȚ

Continuare în pagina 4

Și a fost o dublă lansare de carte...

...în fața unui public pe care și l-ar dori orice instituție de cultură, joi, 14 martie, la Casa de Cultură din Roșiori de Vede.

Doi membri ai Uniunii Scriitorilor din România au ales Roșiori de Vede pentru a-și lansa volumele: primul, Dumitru Augustin DOMAN, cunoscut prozator, eseist, gazetar, aflat la debutul publicistic cu un volum de poezie – „Zidul de ceață”, iar cel de-al doilea membru USR se afla la un altfel de „debut” literar cu volumul de versuri: „Tageea”, pe care semnează cu numele de Florina CARVACI.

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: Tedy STÎNGĂ

Continuare în pagina 4

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.03.2024 – „Dumnezeu nu privește fața din afară a celor zise sau făcute de noi, ci stările sufletelor și scopul pentru care facem ceva din cele văzute sau zicem ceva din cele cugetate, precum cei ce se deosebesc de cei ce vorbesc sau fac ceva, prin înțelegerea lor văd mai bine înțelesurile cuvintelor și sfârșiturile lucrurilor și-și fac judecăți fără greșală despre ele.” Dar omul ca om caută la față; Dumnezeu însă vede în inimă (I Regi 16, 7; Psalmul 7, 10) (M n stirea Suruceni).

* E primăvară. Calendaristic, este primăvară, deși plouă rece, ca toamna. lubești ploaia, nu și frigul. Frigul te sperie, te dezorientează. Norocul tău, florile și mărtisoarele primite de la șefi, colegi, prieteni și admiratori, care au șters toate sursele generatoare de tristețe.

3.03.2024 – „Nu te grăbi, nu-ți face griji. Ești aici doar pentru o scurtă vizită. Așa că oprește-te și bucură-te de parfumul florilor” (Walter C. Hagen).

6.03.2024 – Când zorii Romei îți inundă camera și sufletul, activând aduceri aminte, iar la capătul celălalt al undelor telefonice, o voce cunoscută îți amintește că există, că există. Că sunt oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată, dar sunt lângă tine în cele mai crunte momente ale vieții pentru a te sprijini.

8.03.2024 – De ce se acordă atâta atenție femeilor luna aceasta? Se întreabă un domn pe o rețea de socializare. Pentru că sunt deosebite. De aceea. Nu de acum, ci de la începutul începutului. Pentru că Dumnezeu i-a dat lui Adam, drept tovarăș de drum și de viață, o femeie. Pentru că Mântuitorul lumii a venit printr-o femeie, pentru că femeia dă viață vieții, pentru că femeia întreține viața. Pentru că „femeile pun lucrurile la locul lor”, cum spune poetul Adrian Păunescu.

13.03.2024 – „Nu călători împovărat. Bucuria are tendința să se piardă prin bagaje” (Pam Brown).

14.03.2024 – Dublă lansare de carte. *Zidul de cea*, autor Dumitru Augustin Doman, și *Tageea*, autor Florina Carvac. A prezentat scriitorul și poetul tefan Mitroi, a moderat Aurelia Bărbu, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport.

16.03.2024 – Adunarea generală a Asociației „Radu Grămăticul”. Transparență, seriozitate, determinare, optimism. Oameni care fac lucrurile să meargă.

17.03.2024 – „Poveste de primăvară: Un bărbat între două vârste trăia între două amante ca-ntre doi cireși înfloriți. Atât, că mai departe nu scrie-n carte” (D.A. Doman).

20.03.2024 – Strada Rahovei prinde culoarea învierii. Parfumul roz și mov, și alb al zambilelor dă și mai multă frumusețe zilelor primăvarațice, astfel încât să poți spune: oraș al meu, oraș frumos!

22.03.2024 – „Stai departe de oamenii care nu recunosc niciodată că au greșit și încearcă mereu să te convingă că a fost vina ta.” (internet).

24.03.2024 – „L-am văzut pe Nicolae Manolescu pentru ultima oară la înmormântarea lui Alex tefnescu, în 29 februarie. A fi vrut schimb două vorbe cu el, dar mi s-a părut că în capel nu era locul potrivit, așa cum nu am vorbit nici cu Ana Blandiana acolo. Apoi, afară, nu l-am mai văzut. Îmi dau seama acum că nu îl voi mai vedea niciodată. Luni la Ateneu nu prea am cum să ajung fiind la muncă, iar marți la Râmnicul Vâlcea nici atât, având o lansare la care trebuie să vorbesc la Biblioteca Academiei. Mi-e sufletul greu de atâtea vorbe nespuse și un uriaș malentendu rămas între noi, pe care nu-l voi desluși niciodată. Drum bun, drag prieten!” (T. Urian).

24.03.2024 – „Când iertăm pe cineva, nodurile sunt desfăcute și trecutul este eliberat.” (Reshad Feld).

25.03.2024 – „Cea mai stranie zi din viaa mea: despărțirea de Nicolae Manolescu și ziua de naștere a Doamnei Ana Blandiana. Doi oameni care mi-au marcat profund viaa. Rămăs bun, domnule profesor, La Mulți Ani, distinsă doamnă!” (T. Urian).

28.03.2023 – „Mircea Cărtărescu a fost recompensat cu Internațional Premio Mondello, care de-a lungul anilor, acesta a fost atribuit unor scriitori precum: Milan Kundera, Thomas Bernhard, JM Coetzee, Don DeLillo, Doris Lessing și Marilynne Robinson, a anunțat Nicola Lagioia, directorul Târgului de Carte de la Torino, citat de [news.ro](https://www.g4media.ro).” (g4media.ro).

30.03.2024 – Zâmbreasca. Cel mai călduros sfârșit de martie din ultimii 70 de ani, spun specialiștii.

31.03.2024 – „S-a făcut dreptate pentru România. Intrarea României în spațiul Schengen, atât pe cale aeriană cât și maritimă, reprezintă un moment semnificativ de progres și un act de justiție față de țara noastră. Acest pas reflectă eforturile susținute pe care România le-a depus pentru a-și exercita un drept obținut cu mai bine de zece ani în urmă.” (<https://www.capital.ro/>).

Florina CARVACI

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Icoana Răstignirii poate simboliza atitudinea dreaptă față de aproapele: Maica Domnului, la picioarele Crucii Fiului său, vedea în același timp pe Dumnezeu și pe Fiul său.”

(Iubirea nebună de aproapele, Viața și învățăturile maicii Maria Skobtova)

Rubrică îngrijită de dr. Adriana MIU

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

De la 1 aprilie 2024, s-a produs o revenire la perioada anilor 90, din secolul trecut, în sensul că persoanele fizice vor plăti colectarea gunoierului menajer la Direcția de Impozite și Taxe, a Primăriei Roșiori.

La prânz

Râul Bratcov, un râu cu izvorul și gura de vărsare în câmpie, are un curs foarte meandrat. În comuna Măldăeni, cu 2-3 ani în urmă, două poduri vechi, înguste, au fost demolate, iar în locul lor s-au

construit 2 poduri mai largi și mai lungi pentru a face față traficului rutier din zilele noastre, peste râul Bratcov. Felicitări edililor!

În amurg

Cred că pomii noștri fructiferi au avut noroc în această primăvară, nici lapovița, nici gerul nefiind prezente, în perioada înfloririi lor.

Totuși, unii pomi fructiferi s-au uscat din cauza dăunătorilor, care au atacat vasele astă iarnă, când vremea a fost blândă.

Gheorghe TUTCĂLĂU

Trăire creștină
Viața și sănătatea omului –
daruri ale Bunului Dumnezeu (I)

2024 a fost proclamat drept An omagial al pastoratului și îngrijirii bolnavilor și An comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți. Alegerea celor două teme, omagială și comemorativă, pentru anul 2024, este argumentată în special prin creșterea accelerată din ultimii ani a numărului de oameni afectați de bolile clasice și de adicții multiple actuale.

Viața și sănătatea omului sunt daruri ale lui Dumnezeu față de care Biserica își arată mereu grija și responsabilitatea. De aceea, cerem stăruitor lui Dumnezeu, în rugăciunile Bisericii și în rugăciunile individuale, sănătate și mântuire ca sens și scop al vieții pământești. Sănătatea sufletului și a trupului dacă nu este înțeleasă ca mijloc prin care omul poate dobândi mântuirea devine motiv de cădere și de păcat. De aceea, sănătatea și boala sunt stări relative care pot căpăta sens și valoare numai prin raportarea lor la scopul pe care-l slujesc pentru veșnicie. Mântuitorul Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, spune, cu fermitate, celor care-L însoțeau: „Și de te smintește mâna ta, tai-o că mai bine îți este să intri ciung în viață, decât, amândouă mâinile având, să te duci în gheena, în focul cel nestins, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Și de te smintește piciorul tău, taie-l, că mai bine îți este fie să intri fără un picior în viață, decât având amândouă picioarele să fii azvârlit în gheena, în focul cel nestins, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este fie cu un singur ochi în împărăția lui Dumnezeu, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului, unde viermele nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9, 43-48).

Probabil, că o parte dintre dumneavoastră ați participat sau ați auzit de *Marsul pentru viață* desfășurat, pe data de 30 martie, aici, la Roșiori de Vede. Biserica noastră s-a implicat activ în acest demers pentru că a învățat, învățată și va propovădui cât timp va fi pământul acesta că viața fiecăruia dintre noi este darul cel mai de preț pe care ni-l face Bunul Dumnezeu, dar care ne angajează într-un dialog pentru veșnicie cu Dumnezeu. Apoi, nu trebuie să uităm că orice ființă umană are o valoare unică, irepetabilă și inestimabilă pentru Dumnezeu, valoare pe care nu o definește societatea sau vreă instituție, ci este dăruită prin voia și lucrarea lui Dumnezeu. Orice ierarhie socială, instituțională sau orice etichetă pusă oamenilor nu sunt decât deșertăciuni și atitudini bolnăvicioase venite dintr-o lipsă de prețuire a noastră, a celor care poartă, uneori, facem aceasta. Pe măsură ce noi împlinim voia lui Dumnezeu, vom descoperi ce înseamnă dragostea Sa pentru fiecare dintre oameni, cât este de important fiecare om pentru aproapele său și pentru lume și, astfel, timpul vieții noastre nu va mai fi întunecat de patimi și de trecere spre moarte, ci va deveni urcuș către veșnicie.

Ortodoxia afirmă că viața este un dar, oferit în mod liber de Dumnezeu iubirii. De aceea, viața umană trebuie întâmpinată cu bucurie și mulțumire. Ea trebuie prețuită, conservată și protejată ca expresia cea mai sublimă a activității creatoare a lui Dumnezeu. Care ne-a adus „de la neființă la ființă” nu doar pentru o existență biologică. El ne-a ales pentru Viață, a cărei finalitate este participarea la slava veșnică a lui Hristos Cel Înviat, „la moștenirea sfinților, întru lumină” așa cum, luminat, scria Sfântul Apostol Pavel locuitorilor din Colose și celor din Efes (Col. 1, 12; Efes. 1, 18). În învățătura Bisericii, Dumnezeu în adâncimea ființei Sale rămâne de nepătruns, dincolo de ceea ce putem cunoaște sau experia. Un abis de netrecut desparte creatura de Creator, natura umană de natura divină. Cu toate acestea, învățătura ortodoxă despre *îndumnezeire* afirmă că vocația noastră este de a participa la viața divină însăși, de a „urca spre casa Dumnezeului nostru”, unde ne vom bucura de comuniunea veșnică cu Dumnezeu Cel întreit în Persoane, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. (John Breck, *Darul sacru al vieții*, pag. 5).

Dumnezeu ne deschide calea spre Împărăția Sa, acolo unde cei care trăiesc și mor în Hristos se alătură sfinților din toate veacurile, aducând cântări de laudă și mulțumire înaintea măreției divine. De aceea, viața

umană își găsește ultima împlinire dincolo de moarte, în nesfârșita comuniune a „dreptății, păcii și bucuriei în Duhul Sfânt”, care constituie Împărăția lui Dumnezeu (Rom. 14, 17).

Totuși, apostolul Pavel, ca și evanghelistul Ioan și alți autori neotestamentari, vorbește despre Împărăție ca despre o realitate care ne este accesibilă aici și acum: Împărăția este „printre” noi, în „mijlocul” nostru sau chiar „în lăuntrul” nostru (Lc. 17, 21). Deși plinătatea ei poate fi cunoscută abia după moartea fizică, viața noastră de acum, în Biserică, ne oferă o reală pregustare a bucuriei inefabile ce va să fie. În Evanghelia după Ioan, Iisus vorbește de Împărăția lui Dumnezeu la timpul prezent, astfel: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață” (Ioan 5, 24). Din această perspectivă, Împărăția lui Dumnezeu nu este doar un obiect al speranței noastre viitoare (eshatologice). Ea este o realitate prezentă, inaugurată prin botez și hrănită prin comuniunea cu Trupul și Sângele lui Hristos în Sfânta Împărtașanie. Ea este o realitate „sacramentală”, care transformă radical înțelegerea noastră despre originea și finalitatea existenței umane. Viața e acum experimentată ca un pelerinaj continuu, marcat de o luptă lăuntrică. Ea devine în esență o luptă spirituală între stricăciune, păcat și moarte, pe de o parte, și plinătate, sfințenie și viață veșnică, pe de alta. Această luptă și izbândă ei finală constituie „viața în Hristos”.

Creați de Dumnezeu ca cea mai sublimă expresie a iubirii Sale divine, noi suntem chemați să ne împărțim de comuniunea veșnică cu El, în compania celor care reflectă în eternitate sfințenia Sa. Totuși, ca și sfinții care au fost înaintea noastră -mille de martiri, „mărturisitori” și alți oameni sfinți care „au luptat lupta cea bună” și au ieșit biruitori – noi putem ajunge la sfințenia divină prin exercițiul *bunei chiverniseli al grijii mântuitoare*, oferindu-ne „pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos”. Muștrând pe membrii Bisericii din Corint, care erau tentați să cadă în ispită păcatului desfrâului, Apostolul Pavel îi întreabă retoric: „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu?”. Apoi face precizarea cutremurătoare: „*Voi nu sunteți ai voștri*; căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru!” (I Cor. 6, 19-20). Buna chiverniseală creștină cere ca noi să „dăm lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu”. Așa cum arată parabola talanților, această chiverniseală implică nu numai îngrijirea, ci și înmulțirea roadelor: să dăm lui Dumnezeu ce este al Său, pentru slava Sa și mântuirea lumii. Purtând zilnic crucea lui Hristos, ne îmbrăcăm pentru un pelerinaj interior care duce, prin pocăință continuă, de la moarte la viață, pentru a atinge în cele din urmă comuniunea cu Dumnezeu. Aceasta este vocația primită de la Dumnezeu, singura care ne oferă un ultim sens și o valoare personală. Viața, prin prisma Dăruitorului și a sensului său este sfântă. Truda sau efortul nostru este acela de a ne lupta „cu timp și fără timp” pentru a o păstra sacră, ferindu-ne de orice întinare a păcatului și a depărtării de Dumnezeu.

Viața umană ca valoare, de la concepere, la moartea fizică și până la existența înviată din Împărăția lui Dumnezeu este definită numai prin comuniune. Omul nu se poate defini decât în raport cu cineva față de care se apropie sau se depărtează. De aceea definițiile iadului privesc incapacitatea unora de a iubi și patima de a hrăni, până la saturație, propriul egoism. Mă gândesc aici la definiția lui Dostoievski care vede iadul ca locul lui „prea târziu” – prea târziu ca să ieși, prea târziu ca să iubești, prea târziu ca să ajuți, prea târziu ca să fii om; sau și mai sugestiv, iadul a fost înțeles ca locul unde ești înconjurat de oglinzi în care vezi numai propriul chip, nemaifiind capabil, să mai poți zări alt chip, alt zâmbet, altă față întristată, întrucât viața a fost trăită conjugând verbul a fi numai la persoana întâi *eu sunt, eu sunt, eu sunt*.

PS Galaction STĂNGĂ
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț

Colectivul de redacție:

Redactori: Florina Carvac, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu,

Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu

Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Athanasie Petrescu,

Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat,

Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu

Tehnoredactare: Vladimir Mutu

Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Monica Tuinete

Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56,
Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619,
e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor
publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

„Pe Tine Te laudăm”

- continuare din pag. 1 -

Pe perioada jurizării, publicul s-a delectat cu interpretările sensibile ale invitatelor: Elena Falcă, câștigătoarea ediției a II-a a Concursului „Pe Tine Te laudăm”, Ioana Sălceanu, micuța Daria Bibeala, dar și ale membrilor Grupului Vocal „Mihai Eminescu”.

După deliberare, juriul a oferit următoarele premii: **Secțiunea soliști:** Locul I – Sălceanu Andreea Maria, Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, îndrumător preot profesor Bucur George; Locul al II-lea – Dinu Emanuela, Colegiul Național „Anastasescu”, îndrumător profesor doctor Predoi Petrică Eugen; Locul al III-lea – Nițu Laura Alexandra, Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, îndrumător preot profesor Nicodin Cristian; Mențiune – Gheorghe Ioan Andrei, Școala Gimnazială „Alexandru Depărăteanu”, îndrumător preot profesor Sin Nicolae. **Secțiunea grupuri vocale:** Locul I – Grupul vocal

„Doxologia”, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, îndrumător preot profesor Rotaru Valentin; Locul al II-lea – Grupul vocal „Dan Berindei”, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, îndrumător profesor Manea Viorel; Locul al III-lea – Grupul vocal „Innocens”, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, îndrumător profesor doctor Predoi Petrică Eugen; Mențiune – Grupul vocal „Zaharia Stancu”, Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, îndrumător preot profesor Cîrnaru Emilian.

Felicităm câștigătorii concursului și dorim succes tuturor participanților, așteptându-i în fiecare an să ne dezvăluie, prin sensibilă interpretare, emoția apropierei de Dumnezeu! Mulțumirile noastre merg și către îndrumătorii acestora, care cu răbdare și pricepere reușesc să ne ofere momente de calitate la fiecare ediție a concursului.

Urăm tuturor Sărbători Pascale binecuvântate!

Și a fost o dublă lansare de carte...

- continuare din pag. 1 -

Despre cărțile lansate la evenimentul organizat de Primăria Municipiului Roșiori de Vede prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, în colaborare cu Consiliul Județean Teleorman prin Centrul Județean pentru Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Teleorman, dar și despre cei doi autori a vorbit un alt membru al Uniunii Scriitorilor din România și anume Ștefan MITROI.

Alături de managerul CJCPCT Teleorman, Ciprian AGAPIE, reputatul scriitor și jurnalist Ștefan Mitroi a prezentat publicului proiectul „Scriitori de manual”, derulat prin CJCPCT Teleorman, proiect care a pornit la drum chiar de la

Roșorii de Vede și care, suntem convinși, își va atinge scopul.

Au urmat la microfon Dumitru Augustin Doman și poeta Florina Carvac, care ne-au citit și recitat din volumele lor și ne-au transmis din emoția sufletelor lor. Felicitări, Dumitru Augustin Doman! Felicitări, Florina Carvac!

Și pentru că în public se afla o mare densitate de membri ai Uniunii Scriitorilor din România, pentru că astăzi au venit la Casa de Cultură mulți tineri, dar și mulți colaboratori ai instituțiilor de cultură roșiorene și județene, transmitem mulțumirile noastre tuturor celor care, într-o zi ploioasă de martie, au pus CULTURA pe primul plan al preocupărilor lor!

Tinerii contează - stimularea spiritului civic în rândul liceenilor!

Activitatea din cadrul programului 4/4 PentruPrietenii, organizată în parteneriat cu Ambasada Statelor Unite în România, American Councils for International Education – Romania, Asociația Kiwanis Club Roșiori de Vede și EUROPE DIRECT Teleorman, a avut loc joi, 4 aprilie, la Colegiul Național „Anastasescu”. De altfel, perioada 1-10 aprilie 2024 este dedicată comunității și faptelor bune.

Pornind de la afirmația „întrebarea cea mai stringentă și importantă a vieții este: ce faci pentru ceilalți?” exprimată de dr. Martin Luther King Jr., în cadrul întâlnirii s-a vorbit despre implicarea tinerilor în viața civică, iar elevii prezenți au avut ocazia să cunoască adolescenți de vârsta lor care au ales să-și dedice din timpul lor liber semenilor și să se implice în acțiuni civice cu scopul de a și ajuta semenii.

Există diverse modalități prin care poate fi stimulat spiritul civic printre tineri, iar voluntariatul este una dintre cele mai accesibile și benefice datorită flexibilității programului, diversității oportunităților, impactului pozitiv semnificativ în formarea tinerilor.

Astfel, Mihaela Voinea, Marta Cîmpeanu, Adelina Călin, Bianca Tutunaru, Alessia-Maria Stoica, Teo Costăchescu, Andreea Cîmpeanu, voluntari în cadrul unor organizații și asociații locale, au subliniat necesitatea cultivării și dezvoltării spiritului civic în rândul tinerilor și le-au împărtășit participanților din experiențele lor de voluntariat civic, satisfacția pe care și-o dă calitatea de voluntar, invitându-i pe tinerii prezenți să li se alăture deoarece împreună pot contribui la dezvoltarea comunității locale și, de ce nu, pot să construiască o democrație funcțională pentru progresul societății.

Democrația este ceea ce ne definește, iar anul acesta, prin exercitarea votului, unul dintre cele mai puternice instrumente ale democrației, tinerii pot să-și facă vocea auzită și să influențeze schimbările în societate.

Este important să fim atenți la nevoile celor din jur și să ne implicăm, să facem tot posibilul pentru a le oferi sprijinul și încurajarea de care au nevoie, contribuind la crearea unei lumi mai bune pentru noi toți.

Marinela RUȘANU
Foto: Tedy STÎNGĂ

COLOCVII CREȘTINE

2024 - Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a examinat, în ședința sa de lucru din 9 februarie 2023, referatul Cancelariei Sfântului Sinod privind declararea anului 2024 în Patriarhia Română ca „Anul omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor” și „Anul comemorativ al tuturor Sfinților tămăduitori fără de arginți.”

Propunerea Cancelariei Sfântului Sinod pentru două teme, omagială și comemorativă, pentru anul 2024, este argumentată în special prin creșterea accelerată din ultimii ani a numărului de oameni afectați de bolile clasice și de adicții multiple actuale.

Pornind de la acest aspect, în data de 4 aprilie 2024, la Casa de Cultură din Roșiori de Vede, s-au organizat Colocviile Creștine, eveniment dedicat acestor teme.

Au participat, în calitate de invitați, PS Galaction Stângă, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, alături de părintele protopop Mircea Ionescu de la Protoieria Roșiori de Vede, preot-consilier administrativ bisericesc Eugen-Cătălin Păunescu, preot prof. Emilian Cîrnaru, dar și alți preoți, dintre care amintim pe: Paul Marius Ciocan, Emil Cristea, Ionel Bibeala, Cristian

Nicodin, Ilie Vișan și mulți alții.

În cuvântul său „Viața și sănătatea omului, daruri ale Bunului Dumnezeu”, PS Galaction Stângă a arătat importanța și responsabilitatea pe care Biserica Ortodoxă Română le acordă îngrijirii bolnavilor, indiferent de forma de boală: sufletească, trupească sau duhovnicească. Prea Sfinția Sa ne-a îndemnat la rugăciune, la răbdare și smerenie, arătându-ne că omul postitor și rugător devine un om mai bun, un om bucuros, prin care lucrează harul Duhului Sfânt. Preotul prof. Emilian Cîrnaru ne-a vorbit despre „Taina Sfântului Maslu”, accentuând importanța participării

credincioșilor la această slujbă bisericească. Publicul numeros, format din elevi și profesori de la Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, Școala Gimnazială Mihai Eminescu, Școala Gimnazială „Alexandru Depărăteanu” și Liceul Tehnologic „Anghel Slagny”, din membre ale Clubului Femina și preoți, alături de enoriași ai parohiilor lor, a primit cu bucurie poezia „Postul” scrisă și interpretată de poeta Rodica Constantinescu, fire sensibilă și o bună creștină care, în stilul caracteristic, ne-a făcut să ne aducem aminte că nu suntem veșnici, dar căutăm veșnicia!

Să încercăm fiecare personal, dar și toți împreună, să ne apropiem de biserica-mamă, măcar acum în al doisprezecelea ceas, când vremurile sunt cele care sunt! „Trăim vremea muceniei!” spunea un sfințit părinte și încep să realizez încet-încet că așa este! Închei articolul meu citând din poezia amintită mai sus: „Ajută-ne, o, Doamne, la post și rugăciune/Ferește-ne de haos, de orice stricăciune./Suntem deja ajunși la vreme de răscruce./Prigoana e prezentă lovind în a Ta Cruce.”

Monica TUINETE
Foto: Tedy STÎNGĂ

Doamne și domnițe. Portret de epocă

27 martie 2024 ... ziua în care Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” și-a primit cu multă ospitalitate publicul la deschiderea expoziției de fotografii de epocă din colecția personală. Sunt fotografii care mărturisesc istoria familiei mele pe linie maternă și paternă de-a lungul a cinci generații. Fiecare fotografie, fiecare panou cu poveștile sale de viață...

Doamnele și domnițele din fotografiile expuse nu au putut fi separate de contextul familial și istoric. În acest context, împreună cu bunicii, cu părinții, cu soții și cu copiii lor au alcătuit o lume, un univers, un întreg pe care nu l-am putut ignora.

O lume, un univers, un întreg reînviat în fotografiile expuse și, să sperăm, într-o carte.

Dincolo de tributul adus cu multă pioșenie înaintașilor mei trăitori pe malul Dunării, al Vezii și al Teleajănelui, această expoziție o dedic cu necuprinsă dragoste nepoților mei PAULIN și AMBROISE de pe malul Garonnei, căci prin ei AM FOST, SUNTEM ȘI VOM FI...

Expoziția a fost deschisă de doamna muzeograf Veronica Cojocaru care a spus: „Toți avem acasă fotografii, dar le ținem într-un sertar. Dumneavoastră le-ați identificat, le-ați sortat și clasat ca un adevărat arhivar, conștientă de valoarea documentară și istorică a acestora”.

Urmează doamna ing. Maria Istrate, consilier la Asociația CAR Pensionari, care dă citire aprecierilor pe care doamna președintă ec.

Maria Marinescu le face cu privire la activitățile propuse și realizate de mine de-a lungul anilor în cadrul clubului „Femina”, în colaborare cu Asociația Culturală „Mileniul 3” și cu biserica „Sfântul Teodor Tiron” prin părintele Eugen Cătălin Păunescu. În încheiere doamna președintă mă asigură că-mi va acorda tot sprijinul necesar în activitatea mea și că așteaptă noi propuneri de la mine.

la cuvântul domnului lt. (r) Valentin Becheru, președintele Asociației „Radu Grămăticul”, care mulțumește pentru invitație, apreciază valoarea expoziției și cere îngăduința să se adreseze publicului participant, în încercarea de a găsi cât mai multe date biografice despre Elena Marinescu, soția aviatorului căzut la datorie, Gheorghe Stănică, și despre fiica lor, Mihaela Stănică.

În încheiere, părintele Eugen Cătălin Păunescu ne transmite din partea Prea Sfințitului Părinte Episcop Galaction binecuvântarea vernisajului, felicitările și nădejdea că demersul meu va fi un exemplu pentru alții.

Părintele Cătălin a perceput evenimentul ca pe o spovedanie publică. „Doamna profesoară, fără etichete false sau imagini prelucrate, ne-a predat, poate, cea mai frumoasă lecție de sinceritate și onestitate umană. Prețuire și respect!”

Sanda Maria POPESCU
Profesoară pensionară, Clubul „Femina”

Să mai citim puțin!

Liturgii în bibliotecă

Dimitrie Teleor – colaborator
la revista enciclopedică populară „Albina” (III)

- continuare din numărul precedent -

d) Articole literare (medalioane, portrete și evocări literare)

Cele mai multe articole publicate în revista „Albina”, 17 la număr, sunt cele cu temă literară. Exceptând articolele dedicate lui John Locke¹ (filozof englez), Christian Gotthilff Salzmann² (pedagog german) articolul exotic despre *Literatura japoneză*³, în care clasifică tematic literatura niponă, restul fiind consacrate unor personalități culturale române care au creat cu precădere în primele două treimi ale veacului al XIX-lea: Vasile Alecsandri, Gheorghe Asachi, Dimitrie Bolintineanu, Costache Caragiale, Vasile Cârlova, Costache Conachi, Alexandru Depărățeanu, Ion Ghica, Dinicu Golescu, A. Hrisoverghi, Ionescu Gion, Anastasie Panu, Alexandru Sihleanu.

Privilegiat este Dinicu Golescu, căruia, în această revistă, îi dedică, în vara anului 1907, două articole: *Dinicu Golescu*⁴ și *Din scrierile lui Dinicu Golescu*⁵.

Articolul *Vasile Alexandri intim*⁶, de pildă, este prilejuit de apariția unui volum de *Scrisori* ale bardului de la Mircești către T. Maiorescu, I. Negruzzi, Papadopol-Calimach și Paulina Alecsandri, ediție îngrijită de Ilarie Chendi și E. Carcalechi. Scrie Teleor: „Nu știu cine a zis că adevăratul caracter al unui scriitor trebuie judecat după epistolele sale familiare. Și a avut dreptate. Răsfoind volumul de care e vorba, vedem pe veselul Alexandri, cum îi zice Eminescu, că nu e tocmai vesel, el suferă de multe: de aerele ce-și dau unii, de frig, etc etc. Neapărat că aceste scrisori sunt un tezaur pentru acela care va studia într-o zi pe poet și opera sa. Noi, spre a da cititorilor o idee despre ele, vom reproduce câteva pasaje mai interesante...” (p. 185).

În articolul *Poetul Cârlova*⁷, publicat în numărul din 15 iunie 1908 al revistei „Albina”, în fapt, ultimul articol publicat în această revistă, Teleor afirmă trăsant:

„Poetul Vasile Cârlova a scris pe la anul 1830 vreo câteva poezii numai, dare le i-au imortalizat pentru veci numele. De ce? El aducea o notă nouă în săraca literatură românească de pe atunci, care număra numai poezii de Eliade, de Paris Momuleanu, de lanca Văcărescu și care, până la acel an, erau cam pe același ton, cam sarbade. Vasile Cârlova, tânăr ofițer de cavalerie în tânăra noastră armată națională, a atins pe o coardă nouă, entuziastă, notele patriotismului celui mai înfocat și au făcut atâta mișcare în public versurile lui încât chiar marelui prozator moldovean Costache Negruzzi a prins gustul de a face versuri numai și numai după citirea bucăților lui Cârlova.” (p. 1074).

Un medalion literar îi dedică și lui Alexandru Depărățeanu⁸, poet originar din Teleormanul său natal, în finalul căruia oferă, „ca model de versificare și gândire”, poezia *Mama*, scrisă pe la 1857: „Erau trei sărmanii: doi copii și-o mamă / Și pâine!... un singur codru într-o mahramă. / Mama-l frânse pe rând și dete pe rând / La fieștecare câte-o pârțică. / — «Mamă!» atunci copiii ziseră plângând, / «Ție ce-ți rămâne?» — «Voi!» — răspunse ea.”. Această poezie duioasă ar merita introdusă în orice manual de literatură.

Concluzii

Dimitrie Teleor a fost jurnalistul cel mai activ în presa literară românească de la sfârșitul veacului al XIX-lea și începutul veacului al XX-lea. Numele său poate fi întâlnit în toate publicațiile bucureștene ale vremii, colaborând de-a lungul vremii cu mari personalități culturale (Ion Luca Caragiale, de pildă), fiind la rândul său prețuit de acestea.

Posteritatea lui a fost însă una nedreaptă, peste opera sa, al cărei cel mai consistent sector îl constituie publicistica, așternându-se uitarea.

În cele 31 de texte scrise pe teme culturale și publicate în revista enciclopedică populară „Albina”, Dimitrie Teleor a făcut elogiul înaintașilor săi în domeniul literaturii și culturii, în spetă personalităților iluministe și pașoptiste românești din veacul al XIX-lea, abordând fără menajamente teme ca istoria, limba, literatura și cultura românilor.

Realizarea unei ediții critice a acestor articole ar fi mai mult decât binevenită.

BIBLIOGRAFIE CRITICĂ:

a) în volume:

- G. Călinescu, **Dimitrie Teleor**, în vol. **Istoria literaturii române de la origini până în prezent**, Editura Semne, București, 2003
- Traian Demetrescu, **Nicolae Țincu și Dumitru Teleor**, în vol. **Profile literare**, Editura Tipografiei D. I. Benvenistii, Craiova, 1891, pp. 51-57
- D. Karnabatt, **Boema de altădată**, Editura Vremea, București, 1944
- Alexandru Piru, **D. Teleor**, în vol. **Istoria literaturii române de la început până azi**, Editura Univers, București, 1981, pp. 178-179
- D. R. Rosetti, **Teleor**, în **Dicționarul contemporanilor din România**, Editura Populară, București, 1898, p. 182
- Dimitrie Teleor, **Sonete patriarhale. Scene și portrete**, ediție îngrijită, prefață, note și bibliografie de L. Volovici, Editura Minerva, București, 1981, colecția „Restitutio”

b) în periodice:

- Iordan Datcu, **Anecdotele lui Dimitrie Teleor**, în „Litere” (Găești), Anul XIV, Nr. 10 (163), octombrie 2013, pp. 27-28 și 31
- Gala Galaction, **Înmormântarea lui D. Teleor**, în „Lucafărul” (București), Anul XV, Nr. 8-9, 1920, p. 123
- Al. Iordan, **Dumitru Teleor**, în „Realitatea ilustrată”, Anul 9, Nr. 433, 8 mai 1935, p. 20
- Ionel Oprîșan, **Anecdotele lui D. Teleor**, în „Cultura” (București), Anul 6, nr. 29, 28 iulie 2011, p. 13
- Mihai Cristian Șelaru, **Intrarea României în Primul Război Mondial în paginile revistei Albina**, în „Acta Moldaviae Meridionalis”, Anul XXXIX, 2018, pp. 91-100

¹ „Albina”, Anul VIII, Nr. 10, 5 decembrie 1904, pp. 264-265

² „Albina”, Anul VIII, Nr. 8, 21 noiembrie 1904, pp. 206-207

³ „Albina”, Anul VIII, Nr. 6, 7 noiembrie 1904, pp. 163-164

⁴ „Albina”, Anul X, Nr. 41-42, 8-15 iulie 1907, pp. 1092-1096

⁵ „Albina”, Anul X, Nr. 51, 16 septembrie 1907, pp. 1326-1330

⁶ „Albina”, Anul VIII, Nr. 7, 14 noiembrie 1904, pp. 185-188

⁷ „Albina”, Anul XI, Nr. 37, 15 iunie 1908, pp. 1074-1077

⁸ „Albina”, Anul VII, Nr. 50, 12 septembrie 1904, pp. 1209-1211

Prof. Cristian Gabriel MORARU

Meridiane critice

DE LA NOBEL LA ACADEMIE ȘI UNIUNEA SCRITORILOR

În 2023, premiul Nobel a fost adjudecat de scriitorul norvegian Jon Fosse (o singură traducere la noi), cu cartea *Limba tăcerii*. Din discursul său, de reținut câteva idei (majore).

1. Romanul, poezia, piesa de teatru trebuie judecate ca **întreg**; nu contează părțile, unele chiar admirabile.

2. A scrie, a rescrie cu ambiție, exact ceea ce recomanda și Rebreanu tinerei Cella Serghi, aflată la începuturile scriitoricești. Ca exemplu, el puncta travaliul de 11 ani la romanul *Ion*. (Cf. Cella Serghi, *Pe pânza de păianjen*).

3. „Să ascultă tăcerea la masa de scris.” Interpretarea ar suna cam așa: a te concentra la maximum, a face abstracție de context (ul social, familial...).

4. Ca scriitor profesionist, dăruit literaturii, ai senzația câteodată, a lui déjà-vu, adică textul/materialul tău parcă a mai fost scris/ s-a mai găsit undeva. (Suferă el de amnezie?, n.n.). Tocmai de aceea, când frazele vin în valuri (te ajută

Dumnezeu?, n.n.), notează-le, oriunde te-ai afla, pe stradă, în tramvai... Ele se disipează și cine știe dacă se mai întorc, iar pierderea calitativă e imensă.

5. În pofida numeroaselor sinucideri din proza lui, Jon Fosse ar fi fericit dacă ar salva multe vieți concrete. Aici, depistăm celebra funcție estetică de **catharsis**, de purificare a sufletului, de care vorbeau Aristotel, Kant, Maiorescu...

6. Doar în tăcere/ silențiozitate - și solitudine, ar adăuga teoreticianul literar - auzi/ percepi vocea lui Dumnezeu.. Ar fi util un recurs la articolul lui Rebreanu, *Cred*, ce recunoștea mirificul ajutor divin, inspirația.

La finele aceluiași an, Mario Vargas Llosa (premiul Nobel, 2010), cel mai valoros scriitor peruan, își dezvăluia dragostea pentru țara natală, în *Îți dedic tăcerea mea*. Celebritatea declanșează și reorientări geopolitice/ geografice din moment ce el domiciliază în Spania, la Madrid, și are dublă cetățenie. La 87 de ani, după 20 de romane, e

Lecturi în lumină

Cristian Florin Diniță:
Getul Mediste și Imperiul Persan

Da-că primele trei romane ale scriitorului C. F. Diniță (*În căutarea celui pierdut*, 2018; *În mâna destinului*, 2021; *Orice este posibil*, 2022, apărute la Ed. ePublishers din București) își trag seva din românească realitate contemporană, cel de-al patrulea roman, după cum sugerează și titlul, *Getul Mediste și Imperiul Persan* (Ed. ePublishers, 2023), este unul istoric și nu numai, autorul introducându-ne în trecutul îndepărtat al meleagurilor noastre, din vremea geților, perioadă premergătoare formării statului geto-dac, sub conducerea lui Burebista.

Pentru scrierea cărții, a fost consultată o bogată bibliografie pe care prozatorul a valorificat-o în funcție de creativitatea și sensibilitatea proprie, înfățișând cu harul său, pentru cititorul de azi, o lume absolut fascinantă.

Romanul păstrează, în linii mari, momentele subiectului unei opere epice. În expozițiune, sunt fixate: locul, timpul, personajele. Intriga este urmată de desfășurarea amplă a acțiunii, de punctul culminant și deznodământul, care împreună acoperă trei sute de pagini de carte.

Ca așezare geografică, Geția (țara geților) „se întindea de-a lungul Istrului, până la Pontul Euxin...” și era împărțită în mai multe regiuni teritoriale, conduse de un *basileu* și un consiliu, numit *tarabostes*. Geția, fiind o țară bogată și frumoasă, a fost râvnită de conducătorii altor popoare, dornici de expansiune, printru aceștia de însuși Darius, vestitul rege persan.

Romanul, *Getul Mediste și Imperiul Persan*, este structurat în șapte capitole, fiecare dintre ele abordând aspecte diferite ale unor timpuri străvechi. Împreună, ele compun un întreg omogen, o mătură despre niște vremuri „de mult uitate”, readuse în fața cititorului, prin opțiunea literar-artistică a autorului, cu nevoia umanistă din datele existenței sale ca om. Ceva din formația profesională a pătruns și în activitatea de creație, ca formă de gândire, ca structură intelectuală, ca mijloc de viziune și de ordonare sistematică a întâmplărilor, în arhitectura cărții. Se vede la C. F. Diniță o bună cunștință în fața oamenilor și a vieții, unele dintre ele moștenite din casa părintească, altele deprinse cu vremea, prin cunoașterea înțeleaptă a soartei și a realităților noastre românești.

Parcurgând paginile romanului, cititorul află lucruri interesante privind organizarea statală, administrativ-teritorială, social-politică din Geția acelor vremuri imemorabile. Autorul insistă pe aspecte din viața de familie, pe obiceiurile geților, preocupările acestora, îmbrăcăminte, casa și interioarele ei, mobilierul și vesela, preparatele culinare obișnuite sau pregătite pentru evenimente speciale. Nu scapă atenției scriitorului ritualurile întru cinstirea divinității supreme – Zeul Zamolxis, credințele și superstițiile legate de diverse locuri sau gesturi, aspecte din activitatea membrilor consiliului (*tarabostes*), dansurile populare, printre care „călușul”, practicat și în zilele noastre. Corespondența se făcea, în acele vremuri, prin porumbelii călători...

În structura socială, găsim o varietate de preocupări. Oamenii erau agricultori, vânători, apicultori, crescători de animale, pescari, meșteșugari, meserii care se transmiteau din tată în fiu, asigurându-le existența. Dincolo de acest lucru care, în aparență, îi individualiza, geții aveau o trăsătură comună: erau foarte buni luptători. Curajul lor în luptă, spiritul de sacrificiu... depășiseră cu mult granițele țării. În vremuri de primejdie, lăsuau totul de o parte, luau armele în mâini și îi înfruntau pe dușmani, animați de acele sentimente care, dintotdeauna i-a unit pe oameni: iubirea de țară, respectul pentru tot ce au primit drept moștenire de la înaintași, tradițiile și obiceiurile legate de sărbători; onoarea reprezentând prima armă a dreptății în numele căreia oamenii se sacrificau.

Prozatorul C. F. Diniță creionează portrete

memorabile, realizează descrieri fascinante de natură, prezintă dialoguri edificatoare, observă personajele și le descrie reacțiile în funcție de trăiri.

Personajul principal al cărții, care a existat în realitate, menționat de documentele istorice și în jurul căruia se țese întreaga acțiune, este getul Mediste, surprins de autor în mai multe ipostaze: căpitan neînfricat în armată, slujitor fidel al intereselor țării, bun executant al ordinelor care vin din partea superiorilor și cărora le este fidel necondiționat, cap de familie, fiu devotat care calcă pe urmele viteazului său tată...

Mediste administrează o comunitate situată în apropierea Cetății Buridava. În timp de pace, bărbații practicau meseriile moștenite, iar femeile aveau grija gospodăriei, a familiei, atenția sporită fiind îndreptată spre educarea și creșterea copiilor. Deși bărbații erau ocupați cu munca, ei nu neglijau pregătirea militară, fiindcă, în acele vremuri nesigure, oricând se puteau aștepta la o invazie inamică. La astfel de antrenamente, își aduceau cu ei descendenții masculini, spre a-i învăța meșteșugul armelor, un adevărat gest inițiativ.

În vreme de războaie, Mediste se află în fruntea armatei sale, dovedind acele calități cu care erau înzestrați adevărații luptători. Într-o biruitorie acasă, aceștia executau, mai întâi, un ritual închinat Zeului Zamolxis, drept mulțumire pentru izbândă, apoi aveau loc discuții cu bătrânii înțelepți ai comunității, după care fiecare luptător își revedea familia...

La miazăzi de Geția, se întindea Imperiul Persan condus de regele Darius. Încurajat de victoriile obținute în alte bătălii, ajutor și de vrăjile magului Oibares, Darius hotărâse să-și extindă imperiul, să cucerească noi teritorii, printre care și Geția. Vrăjitorul Oibares deținea o piatră cu puteri magice, provenită de la zei, numită piatra Lorrdaq și păzită cu strânicie de mag, în ascunzătoarea sa din Cappadocia, în peștera Gura Șarpelui.

Confruntarea armatei persane cu geții se soldează cu eșec, determinând-o să se retragă.

Mediste primește noi sarcini: să se însoțească pe tânăra Preoteasă, nou aleasă, spre reședința de pe Muntele Sacru și să găsească și să distrugă piatra Lorrdaq care îl ajută pe Darius, prin mijlocirea vrăjitorului. Ambele misiuni sunt duse la bun sfârșit de Mediste și oamenii săi. Drumul până acolo este plin de capcane, de neprevăzute, cărora geții le fac față. Confruntarea cu garnizoana persană, care păzea intrarea în peștera cu piatra miraculoasă, se soldează cu victoria grupului de geți. Scopul misiunii lui Mediste a fost atins.

Romanul are un sfârșit fericit. Reîntors acasă, Mediste și întreaga comunitate participă la căsătoria fiului său, Manoil, cu frumoasa prințesă, Carisma, fiica regelui Muscylo.

Iată ce ne mărturisește, în final, scriitorul romanului: „După veacuri de frământări politice și atacuri dușmane împotriva geților, pământurile și comunitățile getice au fost unite de un descendent al urmașilor celor doi tineri, Burebista, formând un singur neam geto-dac.”

C. F. Diniță dovedește încă o dată acele calități literare remarcabile pe care le-am descoperit și în romanele sale anterioare: claritate, simț al detaliului, cultură asimilată în subtext, spontaneitate, profunzime și, nu în ultimul rând, capacitatea de a consulta documente, de a pune în lumină latura umană a unor generații străvechi și a unei epoci istorice dispărute pentru totdeauna.

Cartea *Getul Mediste și Imperiul Persan*, ca orice carte izbutită, oferă cu certitudine răspunsuri la multe dintre întrebările pe care și le pune cititorul. Este o carte - document, o memorabilă lecție de istorie, din care, oricât de multe lucruri am ști, tot mai avem ceva nou de învățat.

Domnița NEAGA

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Prof. dr. Iulian BITOLEANU

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Lección de istorie ○ Lección de istorie

Oameni care au fost

Colonelul și diplomatul Octav Vorobchievici

Oamenii n-au înțeles că împotriva mediocrității nu se poate lupta decât cu suferință. Nu schimbă mare lucru prin cultură sau spirit, dar modifică inimaginabil de mult prin durere. Singura armă împotriva mediocrității este suferința. Prin ea schimbă temperamente, concepții, atitudini și viziuni, schimbă direcțiuni de existență, deoarece orice suferință mare și durabilă afectează fondul intim al ființei, ea modifică implicit și raportul acesteia cu lumea. Acesta a fost crezul colonelului și diplomatului Octav Vorobchievici.

Aceasta distinsă personalitate care a fost Octav Vorobchievici este puțin cunoscută la Roșiori de Vede, deși a trăit aici, a fost căsătorit cu o roșioreancă, a decedat aici și a fost înhumat în cimitirul vechi al orașului.

El s-a născut la Bârlad, la 19 aprilie 1896, într-o distinsă familie de intelectuali, tatăl său, Constantin Vorobchievici, era licențiat și doctor în literă și filosofie, iar mama sa, Aristeea, scriitoare de profesie (născută Manoliu), era originară din Bârlad. În 4 mai 1897, se naște al doilea copil al familiei, Victor (1897-1941), mai târziu, doctor în drept la Paris. Familia locuiește până în anul 1901. La Bârlad – iar începând din acest an se mută la Ploiești, unde tatăl va funcționa până la moarte ca profesor de limba germană, la Liceul Sfântul Petru și Pavel. În anul 1908, tatăl moare în urma unei pneumonii.

Octav Vorobchievici urmează cursurile școlare la Ploiești, până în anul 1914, când, în august, se înscrie la Școala de Ofițeri de infanterie din București, însușit de sfârșitul tatălui său dispărut, fiind educat într-un puternic simțământ patriotic. La absolvire școlii, se află în fruntea promoției și își începe activitatea de ofițer de carieră în gradul de sublocotenent, la 1 iulie 1916. Participă la Primul Război Mondial, pe frontul de la Turtucaia, la 15 august 1916, cade grav rănit și numai o minune face ca să nu-i fie amputat piciorul drept. După ieșirea din spital, revine pe front. Străbate cu Regimentul Dobrogea, în retragere, trece în 31 decembrie 1916, prin Bârlad, dar nu-și vizitează rudele.

În primăvara lui 1917, după ce trece prin secerătorul tifos exantematic și cumplita iarnă a anului 1917, regimentul său este dirijat spre sud și participă la bătălia de la Mărășești. În toamna anului 1917, primește tresa de locotenent, dar și ordinul „Coroana României cu spadă” și titlul de cavalier.

În anul 1919, după război, devine instructor la Școala militară de ofițeri „Principele Carol” din Sibiu și este bine apreciat de comandant. La 21 septembrie 1922, la vârsta de 22 ani, se căsătorește cu Lucia Parvanovici, din Pitești, fiica unei familii de cofetari, cu mari proprietăți în zona Argeșului. La 15 septembrie 1923, primește medalia „Victoria” a Marelui Război și tot în acest an, la 1 octombrie, se naște, în casa din strada Teuleanul nr. 13 din Pitești, fiica sa și a Luciei, botezată Octavia-Ana.

Octav Vorobchievici, este avansat „la excepțional”, pentru incontestabilele-i merite și, în anul 1926, intră prin concurs la Școala Superioară de război, cea mai înaltă instituție de studii militare din țară. Președintele Comisiei de admitere este generalul Ion Antonescu, care va fi și director de studii pe perioada școlarizării. Tânărul ofițer Octav Vorobchievici reușește, la absolvire, să se claseze pe primul loc și nu era deloc ușor să fie șef de promoție.

În toamna anului 1928, recomandat de generalul Ion Antonescu și în urma unui concurs, Octav Vorobchievici devine bursier al „Ecole Militaire” din Paris. Prin Decretul nr. 1451 din 7 mai 1929, primește gradul de maior, iar la 2 august 1930, primește brevetul de la „Ecole Militaire” în urma încheierii studiilor.

Revine în țară și între anii 1930-1931, funcționează în Garnizoana Sibiu. În toamna anului 1931, Octav Vorobchievici devine ofițer de Stat Major, în Marele Stat Major al Armatei Române, al cărui șef este generalul Ion Antonescu. Îndeplinește funcții de mare răspundere, grație înaltei sale competențe.

Octav Vorobchievici, ofițerul cultivat, corect, de o rară exactitate și înaltă moralitate, cu doi ochi care pătrundeau până-n adâncul sufletului, plin de bunătate și îngăduință, vorbind fluent mai multe limbi străine, nu putea scăpa ochilor discreți ai Serviciului de Informații al Armatei Române. Colonelul Radu Dinulescu, prieten al lui Octav Vorobchievici, afirma: „Moruzov a pus mâna pe Octav Vorobchievici, la îmbrăcat în haine civile, i-a umplut buzunarele cu bani și i-a trimis în Spania ca observator al războiului civil care era în toi; avea și calitatea de atașat militar la Lisabona.”

La 17 august 1939, locotenent-colonel Octav Vorobchievici devine cavalier de onoare al Ordinului Militar „Saint Lazare de Jerusalem”. Apoi, în ianuarie 1940, devine atașat militar regal al României la Berlin și, la puțină vreme, este avansat la gradul de colonel.

La 1 septembrie 1940, este rechemat în țară și primește comanda Regimentului 53 Infanterie-fortificații, destinat liniilor de cazemate dintre Focșani și Aiud și pregătit pentru a pleca pe front. Darul de căpetenie al acestei de seamă figuri militare românești a stat în aceea că a știut să cunoască oameni și, ca atare, să-și aleagă subordonații, întrebându-i pe fiecare, după calitățile și pornirile lor, dându-le toată libertatea de muncă pentru a dobândi cât mai mult și cât mai e un sufletul curat, la nevoie acoperind activitatea lor rodnică, cu autoritatea persoanei sale.

La 15 mai 1943, este pus la dispoziția Corpului 3 Armată, iar la 1 august 1943, este numit comandantul Detașamentului anticar de la Dadilov. Luptă eroic pe frontul de răsărit, se distinge ca un militar excepțional, fiind citat de mai multe ori pentru vitejia și iscusința sa. La 20 februarie 1944, colonelul Octav Vorobchievici este pus la dispoziția Corpului 1 Armată, iar la 4 aprilie 1944, este pus la dispoziția Marelui Stat Major. (Între timp, soția, Lucia, s-a despărțit de Octav Vorobchievici și după 22 de ani de căsătorie au rămas în relații bune).

La 29 martie 1945, numele lui Octav Vorobchievici, pe baza Decretului 988 din 29.03.1945, este scos din rândurile armatei și este trecut în rezervă împreună cu mulți alți ofițeri.

În anul 1946, Octav Vorobchievici o cunoaște pe Virginia Gheorghiu, fiica unui fost negustor bogat din Roșiori de Vede. La 11 octombrie 1946, el se căsătorește cu Virginia Gheorghiu și se mută la Roșiori de Vede, în casa soției din strada Ana Ipătescu, nr. 13, unde a rămas până la moarte. Familia de la început o ducea greu, neavând niciun venit constant și abia în iulie 1947 el primește pensie de fost ofițer.

În februarie 1951, Octav Vorobchievici este arestat și anchetat sub acuzația de „criminal de război”, pentru activitatea pe frontul de răsărit (a fost de fapt procesul regimentului), dar tânărul procuror Petru Roșca îl găsește nevinovat și îl eliberează. La 27 martie 1951, este din nou arestat și închis la Jilava, unde stă multă vreme. Procesul are loc în 1953 și este condamnat la 20 de ani de temniță grea. Este încarcerat la Jilava, Gherla, Poarta Albă, Aiud și Craiova.

În noiembrie 1955, este amnistiat împreună cu alți ofițeri „criminali de război”, revine la Roșiori de Vede, la soția lui îngrozitor de slab și bolnav. Dar calvarul nu s-a încheiat. În februarie 1956, i se redeschide procesul, la Tribunalul Militar, sub acuzația de „dușman al clasei muncitoare”, numai că, în 15 februarie 1956, se înființează Tribunalul Militar, a fost clar: nevinovat, achitat, deci scos de sub acuzație și repus în drepturile civile și militare, dar pensia o primește peste câteva luni abia. Trăiește greu și mai ales cu ajutorul vecinilor. În timp, soția se angajează casieră la farmacia din centrul orașului.

La începutul anului 1957, Octav Vorobchievici primește din nou pensie, de data asta până la sfârșitul vieții. Ministerul Forțelor Armatei conferă colonelului în retragere Octav Vorobchievici „Virtutea Ostășească”, clasa I și îi trimite acasă o ladă plină cu sticle de șampanie. Între 1956-1987, scrie, scrie mii de pagini. Ascultă Europa Liberă, încearcă să publice. De peste tot primește refuzuri politicoase.

Moare la Roșiori de Vede, la 7 aprilie 1987, ora 23:30, după ce 23 de zile a refuzat să mănânce. În aceeași zi, fosta lui soție Lucia, Parvanovici, murea la București, la ora 17:00, după trei săptămâni de suferință în urma unei fracturi duble de col femural din osteoporoză. Nu au știut nimic unul de altul în aceste trei săptămâni.

Octav Vorobchievici a fost un om foarte instruit. Încă din 1940, este membru corespondent al Academiei de Științe, secțiunea militară alături de generalii Florea Tenescu și Dumitru Petrovan. A fost redactor la revista „România militară”, fondator al revistei „Lumea militară ilustrată” și fondator al „Asociației scriitorilor și autorilor militari români”. Este autorul unui număr mare de volume din care cităm câteva:

1. Armata noastră și ceea ce trebuie să facem pentru ea, Chisinau, 1920, 48 pag.
2. Drumul codrului, 1926, 24 pag., Piesă de teatru (scene de război).
3. Doi ani de garnizoană la Paris, 1931, Sibiu, Tiparul Școlii de infanterie, 250 pag.
4. Educația ostășească în unitate, 1931.
5. Între Verdun și luminii Armistițiului, 1931, Tiparul Școlii Speciale de Cavalerie, Sibiu, 250 pag.
6. Polonia. Vecina necunoscută de la mieznoapte, 1931, București, Tiparul Școlii de Război, 51 pag.
7. Arta Comandamentului în război, 1933, București, 111 pag.
8. O forță militară pentru societatea națiunilor, 1933, București.
9. Noaptea minaretelor, 1934, Editura Cartea Românească, 190 pag.
10. Hotar de țară, 1934, Editura Cartea Românească, 255 pag.
11. Banatul, 1937, Tipografia Bucovina, 115 pag.
12. La noi în Bucovina, 1937, Editura Bucovina, 350 pag.
13. Omul primei linii, 1943, Editura Informația zilei, Colecția „O nouă trăire”, București, 150 pag.
14. Cantonament în Ucraina, 1943, 19 pag.
15. Păcat pentru păcat, 1943, piesă de teatru-comedie, 8 pag.
16. Postum: Cu Lucian Blaga în Portugalia, în vol. Lucian Blaga-amiiza focului, 2000, ALTIPI, Alba Iulia.
17. Postum: Cu Lucian Blaga în Portugalia, 2005, Editura Grinta, Cluj Napoca, 106 pag.
18. Postum: Războiul generalilor în Spania 1936-1939, din trilogia Hotare și măști, 2011, Editura Cavallioti.
19. Postum: Cu Lucian Blaga în Portugalia, 1936-1936, din trilogia Hotare și măști, 2016, Editura Cavallioti.

La Arhivele Naționale, Filiala Teleorman, la nr. de inventar 723, se află fondul personal Octav Vorobchievici 1958-1970, cu un număr de 3 unități arhivistice. (Interesantă este balada „Vede, Vede”, în care autorul își arată iubirea față de prietenii și concetățenii roșioriieni. Prin ea își arată dragostea pentru aceste locuri.

Octav Vorobchievici s-a stins din viață la 91 de ani și este înhumat în cripta familiei din Cimitirul Vechi al orașului.

Prof. Argentin Șt. PORUMBEANU
- membru UZPR

Foto: din arhiva personală a autorului

Parfum de epocă - Rusenart, cetatea culturală

Gruparea literară „Drum”

În ziarul roșiorean „Drum”, din 17 decembrie 1937, la rubrica „Carnet de provincial” găsim prima mențiune despre înființarea Grupării literare „Drum”: „Un număr de băieți născuți în jurul anului 1910 – cinci-șase din Roșiori și împrejurimi, doi-trei din Turnu Măgurele și alți doi-trei de pe Valea Călmățuiului – îndrăgostiți de slova scrisă, am început să ne încercăm condeiele, să scriem și

Zaharia Stancu și Nicolae Stănescu - Udrea discutând despre înființarea unei edituri.

să publicăm poezii, poeme în proză, în diverse reviste din Capitală sau din provincie, din județ. Eram sau credeam că suntem, că puteam deveni scriitori. În revistele care au început să fie scoase în județ când de unii, când de alții, ne întâlneam cu toții. La SO₂H₂, la Atom etc, etc. Astfel, treptat și pe nesimțite, ne-am pomenit grupați. „Gruparea DRUM”, cu statut adică și cu proces-verbal s-a constituit mai târziu, prin 1937 (ședința de constituire a avut loc pe 12 septembrie 1937 în localitatea Salcia, județul Teleorman), dându-se doar formalitate unei stări de fapt. Se consfințează că revista (sau gazeta) Drum este oficios al grupării și se hotără înființarea unei edituri.

„Nenorocirea de la Roșiorii de Vede”

La începutul secolului al XX-lea batozele erau cele mai perfecționate mașini de treierat. Acționarea lor se făcea cu ajutorul locomobilelor, a tractoarelor cu abur și, mai târziu, de tractoare echipate cu motoare cu ardere internă. Mecanizarea era folosită și la Roșiorii de Vede dar, ca orice mașinărie aflată în exploatare în acea vreme, trebuia manevrată cu mare atenție de personalul instruit.

În numărul din 29 iulie 1936, „Realitatea ilustrată” prezenta sub titlul „Nenorocirea de la Roșiorii de Vede”, urmările unei astfel de neglijențe în exploatare, soldată cu morți și răniți. O batoză, nesupravegheată de mecanic, care lăsase această grijă în sarcina unui copil, a luat foc și a produs o explozie soldată cu 5 victime carbonizate și nouă mutilați pe viață. Până la explozia din 26 octombrie 1991, de la Uzina de Vagoane ROVA (IMMR), soldată cu 7 morți, cea din 1936 a fost considerată cea mai mare catastrofă din istoria orașului.

Iată ce nota publicația amintită: „Orașul Roșiorii de Vede a fost trezit vineri seară, din liniștea lui provincială, de o tragedie de proporții nebănuite. În marginea de nord-est a orașului, pe islazul comunal situat între liniile ferate Roșiori – Turnu Măgurele și Roșiori – Alexandria fusese instalate două mașini cu ajutorul cărora sătenii din împrejurimi își treierau grâul. Vineri seara un grup de vreo 20 de săteni lucrau de zor la treierat. La un moment dat, atunci când o parte din grupul de 20 erau urcați pe batoză, iar altă parte lucrau în jurul batozei și al cazanului de vapori, s-a produs o detunătură puternică. Cazanul făcuse explozie. Toate piesele au fost aruncate la distanțe ce variază între 10 și 50 metri. Când s-a produs explozia tot locul a fost acoperit de

vapori și fum, iar o clipă mai târziu au apărut din această negură, limbi de foc. Luase foc

batoza, care în momentul exploziei cazanului de aburi fusese transformată într-un morman de lemne. Nenorocii lucrători care în acel

moment au fost pe batoză și în jurul cazanului de aburi, au fost prinși sub dărâmături. Cea mai mare parte din ei erau loviți din prima clipă, de schijele cazanului cazanului care zburau în toate părțile. Cadavrele prinse dedesupt au început să ardă. Au fost clipe înfrorătoare. Din primul moment, au fost declarați cinci morți și nouă grav răniți”.

Foto și text din arhiva autorului

Rubrică realizată de Gabriel ARGEȘEANU

RĂMAS BUN, DOMNULE LIVIU COMȘIA!

- continuare din pag. 1 -

În perioada 1977-1981, urmează cursurile Facultății de Jurnalism, Universitatea din București, fiind licențiat cu nota 10.

Liviu Comșia a debutat cu povestirea *Frunze de nuc*, în 1972, în *Astra*, după ce publicistic debutase cu reportaj în 1970, în *Drum nou*. Debutul editorial s-a produs, însă, mult mai târziu, cu romanul *Învinșii* (1994).

În anul 1981, o cunoaște pe soția sa, Florentina, cu care se căsătorește un an mai târziu, an în care se naște și fiul lor, Alexandru.

Între 1981-1989, lucrează ca ziarist la ziarul brașovean *Drum nou*, redevenit *Gazeta de Transilvania* din 1990, unde este redactor principal până în anul 2003. Liviu Comșia este cunoscut pentru activitatea de redactor responsabil al *Foii pentru Minte, Inimă și Literatură/ Gazeta de Transilvania*. A avut colaborări cu numeroase publicații, printre care: *Astra, Oglinda literară, Gazeta de Transilvania/ Foaie pentru minte, inimă și literatură, Drum, Caligraf, Meandre* etc., fiind membru în comitetele redacționale ale multora dintre aceste publicații.

În 2012, devine membru al Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România.

Operă: *Învinșii*, roman (1994); *Scriitori roșiori*, critică literară (2008); *Frica*, roman (2009); *Deruta*, povestiri (2010); *Viața după Matei*, roman (2011); *Iustina*, roman (2012); *Popasuri la Canossa*, critică literară (2013); *Insomnii la Poarta Raiului*, critică literară (2014); *356 de zile sau Întîlnirile și revelațiile Mariei Magdalena*, roman (2015); *Povara*

verbului, critică literară (2017). **Referințe critice:** Ovidiu Moceanu, Ion Topolog, Doru Munteanu, Florentin Popescu, Aurel Ion Brumar, Constantin Blănar, Emilian Marcu, Mircea Dinutz, Corneliu Vasile, Ștefan Vida-Marinescu, Iulian Chivu, Iulian Bitoleanu.

Pentru operele sale literare, a obținut numeroase premii: Premiul I la Concursul Național de Proză „Andrei Mureșanu” în 1986; Premiul pentru debut „Darie Magheru”, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Brașov, pentru romanul *Învinșii*, în 1995; Premiul Filialei Brașov a Uniunii Scriitorilor din România pentru proză pentru romanul *Iustina*, în 2013.

Din anul 2003, Liviu Comșia a renunțat la viața tumultuoasă a Brașovului și s-a stabilit în Roșiori de Vede, orașul soției sale, Florentina. A fost redactorul ziarului local *Drum*, unde, datorită felului de a fi, a atras în jurul său toți oamenii de cultură ai urbei, tineri și mai puțin tineri, multora dintre ei deschizându-le sau îndrumându-le pașii spre porțile afirmării în domeniile în care activau. A fost deschis și atent cu toți cei care l-au căutat și i-au cerut un sfat, o idee, până în decembrie 2015, când s-a pensionat. Și-a continuat, însă, colaborarea cu ziarul DRUM, editat de Casa de Cultură a Municipiului Roșiori de Vede, până la finalul anului 2018, când, din motive de sănătate, a fost nevoit să stea departe de viața culturală a orașului. A fost un profesionist, un coleg respectuos, un soț iubitor, un tată înțelept, un prieten adevărat, un OM în adevăratul sens al cuvântului.

Rămas bun, domnule Liviu Comșia!

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

Lecția de informare europeană la Liceul Teoretic Zimnicea

Echipa EUROPE DIRECT Teleorman, în formula: Marinela Rușanu – manager de proiect, Aurelia Bărbuț – consilier comunicare și Tedy Stîngă – voluntarul anului 2023, a organizat, în data de 9 aprilie, „Lecția de informare europeană”, la Liceul Teoretic Zimnicea.

Invitația a venit din partea Bibliotecii Orășenești „Miron Radu Paraschivescu” – punct de informare europeană deschis de ED Teleorman la Zimnicea, prin vocea unuia dintre cei mai implicați bibliotecari cu care am avut plăcerea să lucrăm și anume: **Bogdan Ionuț Cotruță. Mulțumim, Bogdan!**

În debutul evenimentului, primarul celei mai sudice localități din România, **domnul Petre Pârțu**, ne-a vorbit despre proiectele finanțate cu bani de la Uniunea Europeană și implementate în orașul Zimnicea, despre implicare și spirit civic, despre importanța competențelor și a pregătirii pe tot parcursul vieții.

Într-o clădire nouă, bine dotată și primitoare, am vorbit cu gazdele noastre, elevi de la clasele IX-XII și cadre didactice, despre instituțiile și prioritățile UE în anul 2024, despre importanța votului și puterea acestuia, despre necesitatea exercitării acestui drept, despre *Pactul verde european* și *O Europă pregătită pentru era digitală*, despre *fake news* și *combaterea dezinformării*. Totodată, am vizitat platforma #trUE - *Adevărul gol-goluț* lansată de **Reprezentanța Comisiei Europene în România**, dar și *Portalul european pentru tineret* și platforma *DiscoverEU*, o acțiune a programului #Erasmus+ care oferă tinerilor cu vârsta de 18 ani ocazia de a explora diversitatea Europei prin intermediul permiselor gratuite de călătorie cu trenul. Am vizionat, de asemenea, un material video realizat de influencerul #Dezaburit, care „a tradus”, pe înțelesul tuturor, câteva tehnici de combatere a dezinformării.

De un real interes s-au bucurat publicațiile editate de către **Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene**, publicații cu care am mers la Zimnicea și pe care le-am oferit tuturor participanților.

Implicarea și motivarea elevilor și a profesorilor de a participa la orele de informare europeană rămân unele dintre cele mai mari provocări și satisfacții ale echipei

ED Teleorman. Acestea au fost și motivele pentru care cel mai activ tânăr a fost premiat de către centrul de informare al Comisiei Europene și anume eleva **Gabriela Maria GUDAC**, din clasa a XII-a A. **Felicitări, Gabriela!**

Mulțumim colaboratorilor și partenerilor noștri: prof. Floarea Constantinescu - directorul Liceului Teoretic Zimnicea; prof. Liviana Voicu - consilier educativ; prof. Mădălina Rusu - consilier școlar și prof. Antonela Filip, pentru implicare și sprijin! **Vă felicităm pentru ceea ce faceți la Zimnicea!**

Cu siguranță, împreună construim viitorul!

Aurelia BĂRBUȚ,
Foto: Tedy STÎNGĂ

Europa Creativă la Roșiori de Vede

Evenimentul de informare organizat în data de 17 aprilie, la Roșiori de Vede, de către Biroul Europa Creativă România în colaborare cu EUROPE DIRECT Teleorman, a oferit participanților oportunitatea de a înțelege mai bine Subprogramul Cultura al Programului Europa Creativă și de a afla posibilitățile de finanțare disponibile pentru proiectele culturale.

Experții în implementarea Subprogramului Cultura, Miruna Dicu și Sorin Țnuș, au prezentat participanților programul, dar și prioritățile, condițiile de participare, criteriile de eligibilitate și conținutul dosarului de finanțare. De asemenea, au oferit exemple de proiecte finanțate în trecut, pentru a ilustra diversitatea posibilităților de finanțare disponibile și au răspuns la întrebările din public, un aspect esențial al evenimentului. Acest lucru le-a permis participanților să obțină clarificări punctuale cu privire la orice aspect al programului sau al procesului de finanțare, ajutându-i să-și dezvolte mai bine propunerile de proiect.

În plus față de Subprogramul Cultura, participanții au fost informați și despre alte oportunități de finanțare în domeniul cultural, cum ar fi *Circulația operelor literare europene pentru traduceri literare*, *Culture Moves Europe* pentru mobilități artistice și *Music Moves Europe* pentru proiecte legate de muzică.

Evenimentul a fost benefic pentru cei interesați de domeniul cultural, oferindu-le informații și resurse importante despre Programul Europa Creativă și Subprogramul Cultura, participanților li s-au deschis noi oportunități de a aplica, dezvolta și implementa proiecte culturale.

Sperăm ca prin astfel de întâlniri să stimulăm și să încurajăm creativitatea și inovația în comunitatea teleormăneană și să contribuim la promovarea și dezvoltarea culturii locale și europene în ansamblu.

Marinela RUȘANU

Comemorarea Eroilor Aviatori din Grupul 1 Vânătoare la Roșiori de Vede

- continuare din pag. 1 -

Monumentul Eroilor Grupului 1 Vânătoare este ridicat, asadar, pe locul fostului aeroport militar din Roșiori de Vede, în memoria celor 14 eroi aviatori căzuți pe câmpul de luptă pentru apărarea teritoriului național. În prezent, pe acel loc își are sediul Spitalul de Pneumoftiziologie Roșiori de Vede.

Despre faptele eroilor aviatori, de la a căror jertfă se împlinesc, anul acesta, 80 de ani, au vorbit în fața unui public numeros: general aviator Radu Theodoru; primarul municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru; managerul Spitalului TBC - jurist Laurențiu Săvescu; prof. Mihai-Atanasie Petrescu - reprezentant al Asociației Aviatorilor Brașoveni; comandor Alexandru Popa - A.R.P.I.A. București; comandor Gheorghe Vartic - A.R.P.I.A. București; comandor Nicola Tudor - A.R.P.I.A. Caracal „Alexandru Șerbănescu”; actrița Doina Ghițescu - membră a A.R.P.I.A. București - Otopeni și Gabriel Argeșeanu - jurnalist și publicist.

Un sobor de preoți din cadrul Protoieriei Roșiori de Vede a oficiat slujba de binecuvântare a palei de elice amplasată cu acest prilej la monument și slujba de pomenire a Eroilor Grupului 1 Vânătoare. În memoria acestor eroi aviatori, au depus florile recunoștinței: Consiliul Local și Primăria Municipiului Roșiori de Vede; Asociația Aviatorilor Brașoveni; Statul Major al Forțelor Aeriene Române; A.R.P.I.A. București; A.R.P.I.A. Caracal „Alexandru Șerbănescu”; Fundația „General Grigore Baștan” și Fundația „Erou Căpitan Aviator Alexandru Șerbănescu”.

Omagiu pentru piloții din Grupului 1 Vânătoare a fost adus atât de pe pământ, cât și din aer, astfel că, pe timpul festivității, eroii aviatori au fost salutați de aeronave militare și civile și anume:

◆ Aeronava militară SPARTAN C-27J, aparținând Forțelor Aeriene Române, având la manșă pe pilot comandor EMIL TECUCEANU - comandantul Bazei 90 Transport Aerian Otopeni „Comandor aviator Gheorghe Bănculescu” și copilot lt. cdr. SIMONALAZA;

◆ Formația de acrobacie „Hawks of Romania” alcătuită din trei avioane EXTRA 330S, având drept cap de formație pe GEORGE ROTARU - directorul general al Aeroclubului României, alături de piloții sportivi VALENTIN CAVAL și ANDREEA BĂNESARU

◆ Aeronave private ultrasuave pilotate de ADRIAN COCORĂ și ANATOL GUDUMAN;

◆ paramotoriștii ADRIAN BUZAN și IUSTIN IRIMA.

Evenimentul a fost organizat de: Primăria Municipiului Roșiori de Vede prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, Asociația Aviatorilor Brașoveni, Consiliul Județean Teleorman prin Spitalul de Pneumoftiziologie Roșiori de Vede, în parteneriat cu: Statul Major al Forțelor Aeriene Române, Aeroclubul României, Asociația „General Aviator Radu Theodoru”, Fundația „General Grigore Baștan”, Fundația „Erou Căpitan Aviator Alexandru Șerbănescu”, Inspectoratul de Jandarmi Județean Teleorman și Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Al. D. Ghica” Teleorman. Ne-au onorat cu prezența: d-na Ana-Maria Vizanty, fata căpitanului aviator Dan Vizanty, comandantul Grupului 6 Vânătoare, d-na Valentina Baștan, fiica generalului maior parașutist Grigore Baștan, și d-na Maria Osain, nepoata inventatorului Aurel Vlaicu.

Ziua dedicată Eroilor Aviatori a continuat la Casa de Cultură, acolo unde a avut loc simpozionul științific cu tema „**Rolul Aviației Militare Române în luptele pentru apărarea teritoriului din primăvara și vara anului 1944**”. Au răspuns invitației: prof. univ. Fernando PETRE - inginer proiectant de aeronave și nu numai, cu o experiență de peste 40 de ani; general de brigadă (rez.) Marius Dumitru CRĂCIUN - fost comandant al Forței Speciale din Direcția Informații Militare, șef de stat major la Batalionul 495 Misiuni speciale/ Brigada 2 Parașutiști, comandantul Batalionului 64 Parașutiști, ofițer internațional de stat major în Celula de Coordonare a Parteneriatului pentru Pace NATO și șeful echipei observatori militari ONU în Congo; dar și prof. Mihai-Atanasie PETRESCU - inițiatorul evenimentelor din această zi.

Mulțumim tuturor pentru participare, colaborare și implicare activă!